

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	24XCdo/74/2016
Identifikačné číslo spisu:	3112226296
Dátum vydania rozhodnutia:	28.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3112226296.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOST', s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpenej: doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., advokátom a konateľom Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 15C/217/2012, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniam Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/499/2014-103 zo dňa 05.11.2014 a č. k. 4Co/761/2015-169 zo dňa 30.09.2015, t a k t o

rozhodol:

Dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/499/2014-103 zo dňa 05.11.2014 o d m i e t a .

Dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/761/2015-169 zo dňa 30.09.2015 o d m i e t a .

Odôvodnenie

I.

1. Okresný súd Trenčín uznesením č. k. 15C/217/2012-21 zo dňa 13.11.2012, uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti vo výške 66,- eur podľa položky 17a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 17Co/499/2014-103 zo dňa 05.11.2014, napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že z hľadiska obsahového išlo v podanej žalobe aj o námietku zaujatosti; za správny označil tiež následný postup súdu prvej inštancie pri vyrubení súdneho poplatku.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa a žiadala rozhodnutia oboch súdov zrušiť a pre prípad úspešnosti priznať jej náhradu trov dovolacieho konania. Dovolanie odôvodnila tým, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 237 písm. e/ OSP), účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ OSP) a vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd bol nesprávne obsadený (§ 237 písm. g/ OSP). Za nepodanie návrhu na začatie konania považovala nepodanie námietky zaujatosti, pretože to nebolo obsahom jej vôle. Za odňatie možnosti konať pred súdom považovala údajnú prekvapivosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Rozhodovanie vylúčeným sudcom v konaní pred súdom prvej inštancie vyvodzovala z toho, že išlo o sudcu súdu, ktorého nezákonným postupom jej mala byť spôsobená žalovaná ujma. Odvolaciemu súdu napokon vyčítala aj nesprávnosť jeho záveru, podľa ktorého sa vecné oslobodenie konania od súdnych poplatkov nevzťahuje na súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

5. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobkyne bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 239 OSP.

6. V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania toho istého dovolateľa - viď konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 2Cdo/328/2013, 4Cdo/229/2014, 4Cdo/235/2014, 6Cdo/120/2014, 6Cdo/304/2014, 7Cdo/1/2014, 7Cdo/79/2014, 8Cdo/132/2014, 8Cdo/133/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 452 ods. 1 CSP už ďalšie dôvody neuvádza.

7. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne podľa § 237 ods. 1 OSP a § 239 OSP prípustné nie je, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

II.

8. Okresný súd Trenčín rovnako uznesením č.k. 15C/217/2012-137 zo dňa 21.04.2015 uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20,- eur, pričom o výške poplatku rozhodol podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov (ďalej len „položka č. 7a“), ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom od 1. októbra 2012 (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“).

9. Na odvolanie žalobkyne proti uvedenému rozhodnutiu Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 4Co/761/2015-169 zo dňa 30.09.2015, napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP. Za nesprávne považoval odvolací súd stanovisko odvolateľky k aplikácii prechodného ustanovenia § 18ca zákona č. 71/1992 Zb. upravujúceho určovanie poplatkovej povinnosti v konaniach začatých do 30. septembra 2012, keď odvolanie ako úkon bolo navrhnuté po tomto dátume, preto bola aplikácia právnej úpravy zákona účinného v čase vzniku poplatkovej povinnosti (teda v čase podania odvolania) zo strany okresného súdu správna.

10. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním, v ktorom žiadala zrušiť rozhodnutia oboch súdov a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Pre prípad úspešnosti

žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania. Dovolanie odôvodnila tým, že v danom prípade jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ OSP), nakoľko napadnuté rozhodnutie je „absolútne“ prekvapivé, popierajúce doterajšiu konštantnú judikatúru, žalobkyni bola v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť za odvolanie a tým jej bol spôsobený zásah do jej ústavného práva na súdnu ochranu zaručenú v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý bližšie v dovolaní rozviedla.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

12. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobkyne bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti OSP, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 239 OSP.

13. V danom prípade ide o obdobnú vec, aká už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tým istým dovolateľom - vid' konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 3Cdo/180/2014, 4Cdo/223/2014, 5Cdo/180/2014, 6Cdo/69/2014, 6Cdo/279/2014, 7Cdo/358/2014, 7Cdo/398/2014, 8Cdo/220/2014, 8Cdo/235/2014. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto prípadoch v celom rozsahu stotožňuje aj v preskúmvanej veci, poukazuje na ne a v zmysle § 452 ods. 1 CSP už ďalšie dôvody neuvádza.

14. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 OSP, ani z ustanovenia § 237 ods. 1 OSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

15. Keďže predmet dovolacieho konania sa týkal poplatkovej povinnosti žalobkyne, neprichádzalo do úvahy rozhodovanie dovolacieho súdu o nároku na náhradu trov dovolacieho konania. V časti konania, v ktorej sa rieši poplatková povinnosť strany sporu, vystupuje totiž len táto strana, preto z povahy veci je rozhodovanie o náhrade trov vylúčené.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.